

Albert Homonnai Emőke

Lencsi könyve

Versek egykori gyermekhangra

Gutenberg Kiadó
Csíkszereda

Anya tekintete

Úttalan utcák
vándora hálás:
szép szeme pont, mint
két kocsilámpás,
nagy labirintus
útjain áldás,
szívbe világít,
lélekig átlát
mindenikünkön
jól, noha párás.

Anyához

Feléd igyekszem én vigasztalanul,
kolonc vagyok tenéked, járom, iga,
kapaszkodó kezem nyakadra szorul,
akár a lonc lugas farácsaira.

Lerázva mindenik gyermek begurul,
ezért te nélkülém ne menj budira,
követlek önfeledten, és konokul
dörömbölök rinyálva majd tutira!

Miért akarsz megint lelépni hamar?
Ruhád letépni volt igen sok okom,
darabja rágva bár, s szagolva fanyar,

mi nyomja szívemet, belézokogom
– no látod, itt az óriási csavar –,
megédesíti éjszakám s bús napom.

Nyúlvadászat

Apám, mivel fia nem volt,
de szeretett vadászni,
eldöntötte: engem beolt,
velem jár majd nyulászni.
Sajátosan értelmeztem
fogalmát a hajtásnak,
tapsikolva elkergettem
a vadnyulát apámnak.
Bár először nézett nagyot,
rálegyintett s ölbe kapott:
ihol fut a kis nyuszi,
orrára jár két puszil

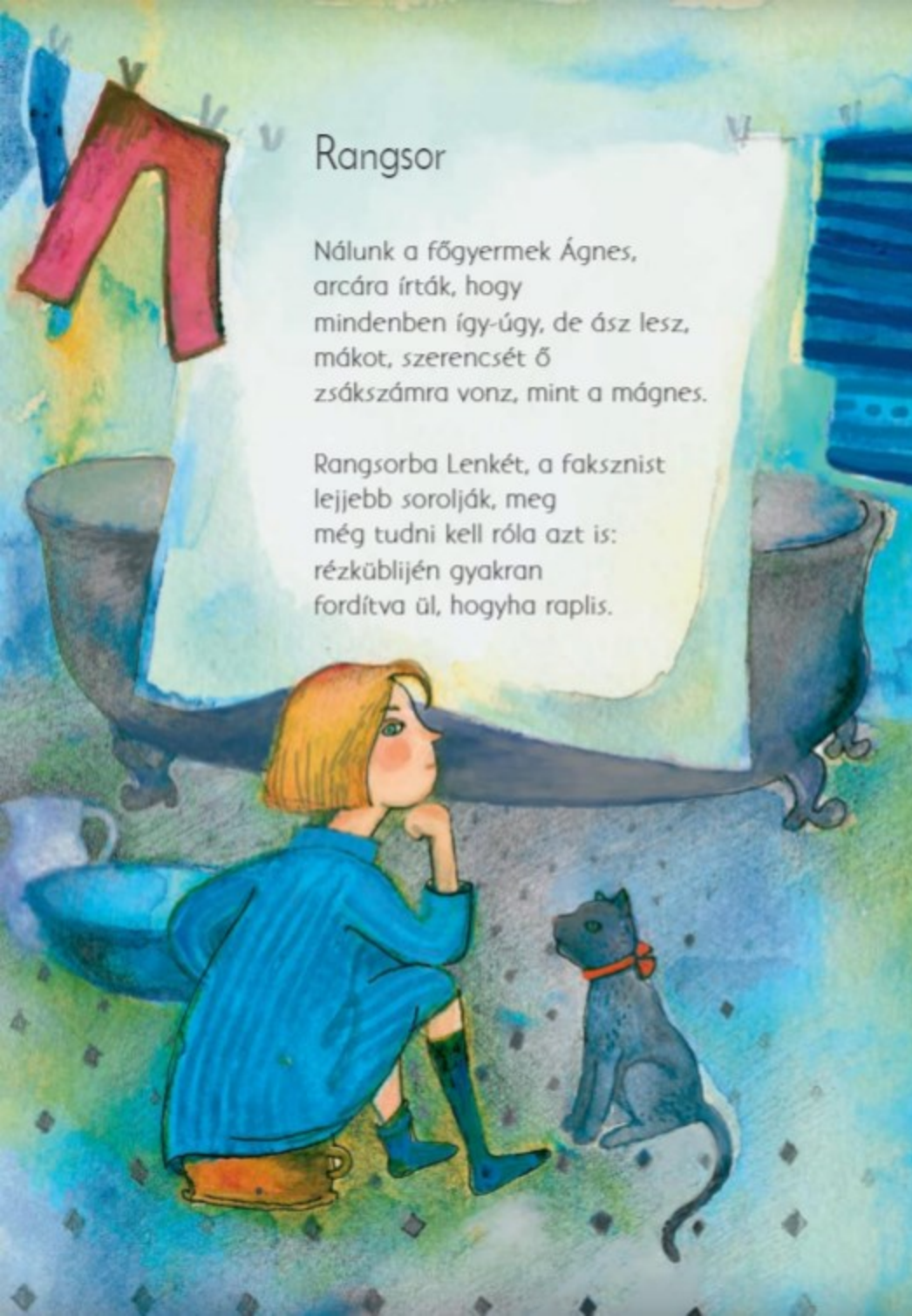
Dilemma

A gignek eleve
van két nagy kereke:
ez apa szekere.
Kocsizok-e vele?
Kis béres leszek-e?

Készül a derelye,
ez anya terepe.
Kis kukta leszek-e?
Gyúrt tésztát szelek-e?
Maradok? Megyek-e?

Vagyok én szüleim
homogén elegye.
Szétszedni lehet-e,
hogy kettő gyereke
legyek: fele-fele?

Gig vagy derelye,
rét vagy ét legyen-e?
A fene megegyel
Döntsön, kinek ehhez
van lelki ereje!

Rangsor

Nálunk a főgyermek Ágnes,
arcára írták, hogy
mindenben így-úgy, de ász lesz,
mákot, szerencsét ő
zsákszámra vonz, mint a mágnes.

Rangsorba Lenkét, a faksznist
lejjebb sorolják, meg
még tudni kell róla azt is:
rézküblijén gyakran
fordítva ül, hogyha raplis.

Ibrik-ikrek

Vagyunk, mint két ikrek,
sehogy sem értik meg,
miért kapunk hajba,
egy szőke s egy barna.

Vagyunk, mint két ibrik,
amiből kiömlik
a meleg tejecske,
utolsó cseppecske.

Vagyunk, mint két tojás,
egynéhány koccanás
belefér naponta
a testvérvizonyba.

Testvéries osztzkodás

Hogyha egyszer hajba kapunk,
égig ér majd a haragunk,
és a mennybolt leszakad,
egyikünké a Telihold,
másikunké lesz a Nap.

Zsarnokság

Mindenáron fára mászni,
akarok!
Könyveinkbe befirkálni,
akarok!
A levesemben pocskolni,
akarok!
Vízben, sárban tapicskolni,
akarok!
Hideg kőre lecsücsülni,
akarok!
Csak későn elszenderülni,
akarok!
Cukrot zsákszám szopogatni,
akarok!
Bilit felborogatni,
akarok!
Bármely büntetést kibírni,
akarok!
Szülőket idegileg kinyírni,
akarok!

Ez kérem, egy ilyen korszak,
nyugodt szívvel szólíthatnak
hát Nabukodonozornak.

Torokgyík

Ide süss, mért ülsz ágyban,
gyereked nem hazudik,
nyakamat rá, a gigámban
belül egy gyík lakozik.

Apa sóhaj, anya reszket,
fejemet perzseli láz,
mire lesz gyógyszere ennek,
ez a hulló leigáz.

Sose búsulj, anya édes,
keserítőbb baj is volt,
kiköpöm majd egy erélyes
köhögésnél a lakót.

A nagy cukorfalók

Rájöttem, hogy kamaránkban
cukorfaló-lény család van.
Prali az éj leple alatt,
s kölyke, a kis cukorfalat,
hitves, após, sógor, kuzin
osztognak a dalauzin,
ki még éhes, tán csalódott,
bepuszihat pár habcsókot.

Stanicliben mindük orra,
foguk fáj selyemcukorra,
hegyben áll a birsalmasajt,
nincs annyi, mit be nem sóhajt
ez a fura família,
amíg tart a vigília,
s felkötik, ha nagy a híja,
nyúlcipőjük bocskorszíjjal.

Kilétük bár fedi homály,
számon nem tartja tudomány,
nem említi meg Carl Linné,
bizony Prali és Praliné,
meg az egész nagy pereputty
létezik, még ha nem is tud
róluk senki rajtam kívül,
ezért adom hát most hírl.

